

MONIKA PEETZ

Zeven dagen zonder

ABCOUDE

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK

Het was weer eens een van die dagen. Eva had een vroege dienst in de kliniek achter de rug, haar vier kinderen ruzieden luidkeels over wie er op de computer mocht en echtgenoot Frido, die had beloofd voor het avondeten te zorgen, was op kantoor blijven hangen. Over anderhalf uur moest ze in Le Jardin zijn, bij ‘haar’ Fransman. Eva verheugde zich al dagen op het ontspannen avondje uit met de dinsdagvrouwen. In de zestien jaar dat ze elkaar kenden waren de vrouwen, die aanvankelijk niets anders met elkaar gemeen hadden dan de wens om aan het Keulse *Institut Français* Frans te leren, een hecht clubje geworden. De dinsdagvrouwen hadden stormen, rampspoed en een gezamenlijke pelgrimstocht naar Lourdes overleefd. Het viel niet altijd mee om met de vriendinnen door één deur te kunnen. Vandaag had Eva de grootste moeite om de deur überhaupt uit te komen.

Eva worstelde zichzelf door een eindeloze takenlijst en de zesvoudige agenda van haar gezin heen. Na de pelgrimstocht was ze weer als arts gaan werken. Helaas had het water uit de heilige bron echtgenoot Frido niet in een keukenprins getransformeerd en haar drie pubers en een tienjarige niet in gewillige hulpjes in de huishouding. Toen de deurbel ging voelde Eva de bui al hangen. Iedere regelmatige gast in haar leven wist dat de deur altijd openstond. Puur zelfbehoud met vier kinderen met een chronische neiging tot het zoekmaken van hun sleutels en een druk sociaal leven. Er was maar één persoon die altijd aanbelde en dan verwachtte dat de deur hoogstpersoonlijk voor haar werd geopend. Eva kreunde. Geen twijfel mogelijk, dat kon alleen haar moeder zijn. Sinds Regine anderhalf jaar geleden met pensioen was gegaan, stak ze ziel en zaligheid in Eva. Te veel ziel. Te veel zaligheid. Aan burgerlijke rituelen zoals even bellen dat je langskwam deed ze niet.

Regine belde niet gewoon aan. Regine zond morsesignalen uit die aan de Triomfmars uit *Aïda* deden denken. Eva hield van haar moeder. Alleen niet altijd. En al helemaal niet op de eerste dinsdag van de maand, wanneer ze,

zoals dat al zestien jaar het geval was, met haar vriendinnen in Le Jardin had afgesproken. Eva zou willen dat ze eens vastberaden 'nee' kon zeggen. In plaats daarvan toverde ze een glimlach op haar gezicht en deed de deur open. Voor haar stond, nonchalant tegen de deurpost leunend, een tweeënzestigjarig hippiemeisje, gekleed in een tot op de grond hangende rok met ruches en grote bloemen, met om haar nek een bonte verzameling kettingen met reusachtige hangers. Onder een breedgevande zomerhoed staken lange blonde vlechten uit. Leren sandalen uit India maakten Regines uitdossing compleet.

'Je oma heeft al mijn spullen van vroeger bewaard,' legde Regine uit. 'Dat spul heeft zo lang op zolder gelegen dat het weer in de mode is.'

Jaren geleden had Regine het ouderlijk huis in Bergisch Gladbach geërfd. Ze was nog niet zo lang met pensioen, en omdat de verveling altijd op de loer lag had ze haar dadendrang op de overvolle zolder gericht, die decennialang in een Doornroosjeslaap had verkeerd.

'Typisch de oorlogsgeneratie. Oma Lore kon niets weggooien,' zei Regine. 'Alles is er

nog, mijn hele verleden. Nou, zeg eens, wat vind je van mijn outfit?’

‘Ik moet over een uur in Le Jardin zijn,’ zei Eva in een zwakke poging tot verweer. Regines behoefte om te praten was groter dan haar inlevingsvermogen. Ze wapperde met een vergeeld boekje.

‘Ik heb op zolder een oud boekje gevonden dat nog van mij is geweest. Traditionele Chinese geneeskunde. Zeer verhelderend,’ zei Regine en ze liep struikelend naar de keuken.

‘Ik ben zeker afgevallen,’ zei ze. Ze trok haar rok iets omhoog en keek afkeurend naar Eva in haar slonzige joggingpak. Haar blik was afdoende om Eva’s slechte geweten wakker te schudden. Al jaren was Eva in een dagelijkse strijd verwickeld met calorieën, kilo’s en haar evenbeeld in de spiegel. Ze was al blij als ze de helft van haar dagelijkse takenlijstje had afgewerkt. Agendapunten als ‘met de fiets naar de kliniek’, ‘abonnement op de sportschool nemen’ of ‘eindelijk met het ananasdieet beginnen’ bleven structureel liggen. Haar garderobekast leek op een museum, gewijd aan de slanke den die ze ooit was geweest. Stom genoeg had ze maar weinig genoten van de tijd dat ze nog zo’n goed figuur had. Zelfs toen

had ze zich dik gevoeld. Gezellig shoppen met de dinsdagvrouwen was voor Eva een ware kwelling. Pashokjes zonder spiegel, merken die er alleen in maatje 36 hingen en broeken die zelfs in XXL nog knelden. Terwijl haar vriendinnen met volle tassen huiswaarts keerden, kwam Eva meestal met een zonnebril, een sjaal en een boterkoek terug.

‘Van een vrouw van wie je houdt kun je nooit genoeg hebben,’ zei Frido troostend wanneer Eva de rits van haar jurk niet meer dicht kreeg. Haar moeder was doorgaans minder subtiel. Vandaag beperkte ze zich tot een blik. Er was iets anders wat haar bezighield.

‘Ik had echt geen idee hoeveel bronnen het Westen onbenut laat,’ zei Regine opgewonden. ‘Onze maatschappij gaat kapot. En dat enkel en alleen omdat we een verkeerde kijk op het thema “ziekte” hebben.’

Eva kon het niet schelen waar het Avondland aan ten onder ging. Voor ze naar Le Jardin kon moest de schone vaat uit de ene en de vuile was in de andere machine. Als ze voor het avondeten niet een was draaide, moest Frido junior morgenochtend in zijn ondergoed naar gym en Frido senior zonder overhemd naar zijn bestuursvergadering.

‘Ik heb eens wat rondgesnuffeld,’ vervolgde Regine. ‘Je kunt een bijscholing in Chinese natuurgeneeskunde volgen. Om je horizon te verbreden. Dat zou echt wat voor jou zijn.’

Eva had talloze seminars bezocht om haar medische kennis op peil te brengen. Alleen al de gedachte aan de zoveelste vervolgopleiding bezorgde haar bijna een inzinking.

‘Ik stop de was in de machine, jij gaat je opfrissen,’ stelde Regine voor, die met haar arendsblik de klaarstaande wasmand had ontdekt. ‘We drinken een kopje thee en dan verdwijn ik weer.’ Uit haar stoffen tasje vol bonte borduursels haalde Regine een doosje tevorschijn.

‘Thee der vrolijke ongedwongenheid,’ las ze voor. ‘Heb ik speciaal voor jou gekocht.’

Eva werd als arts zeer gewaardeerd, ze wist hoe ze patiënten moest kalmeren en emotionele familieleden troosten, en runde naast haar baan van 19,25 uur in de week een zeskoppig huishouden – maar tegen haar moeder was ze weerloos.

Terwijl ze zich haastig omkleedde in de slaapkamer, spande ze zich in om te horen wat Regine in de keuken uitvoerde. Je wist nooit zeker of ze tussen neus en lippen door

niet ook nog even de keukenkastjes reorganiseerde. Regine gaf Eva advies op alle fronten van het leven. Gratis en ongevraagd. Overvloedige woordstromen verdoezelden de mate waarin haar moeder zich overal mee bemoeide. Regines zinnen begonnen met dooddoeners als: 'Mij maakt het allemaal niets uit, hoor, maar als ik je een tip mag geven...' Of: 'Je moet het natuurlijk helemaal zelf weten. Ik wil je alleen wel even zeggen...'

Regines spontane bezoeken aan Eva hadden het effect van een tornado. Ze dook op vanuit het niets, raasde door Eva's leven en liet een emotioneel slagveld achter. Tot de volgende keer. Het ergste was nog dat Regine echt het beste met Eva voorhad. Na twee mislukte korte huwelijken, enkele treurige affaires en het einde van haar kronkelige carrière had Regine een onstilbare behoefte om iets voor anderen te betekenen.

Flap, flap, flipperdeflap flapten Regines sandalen over de keukenvloer, vergezeld van het onophoudelijke gerinkel van de kettingen om haar nek. Eva hoorde Regine laden open-trekken en weer dichtdoen, de kraan open-draaien, de ketel op het vuur zetten. Vervolgens het piepende geluid van de kelderdeur

die werd geopend. Regine daalde vrolijk fluitend de trap naar de waskelder af. Plotseling een vloek, een gil door merg en been, het geluid van de vallende wasmand die tegen de trapleuning klapte, dof gestommel, en toen niets meer. Geen voetstappen. Geen geluid. Niets. Eva's hart sloeg over. Met één been in haar spijkerbroek en de andere broekspijp achter zich aan slepend dook ze de slaapkamer uit naar de keldertrap.

‘Mama,’ riep ze naar beneden. ‘Zeg dan wat. Mama!’

Eva voelde haar benen onder zich wegzakken. Regine mocht dan vermoeiend zijn, ze zat altijd boordevol plannen en levenslust. Dit mocht nu niet gebeuren. Nu niet. Nooit niet. Waarom was ze niet gewoon samen met haar moeder in de keuken gaan zitten om een kopje thee te drinken? Waarom had ze Regine de was laten doen?

Het monotone geluid van het computerspelletje, eeuwig achtergrondgeluid van menig middag, was verstomd. Haar vier kinderen stonden bij elkaar in de hal. Vaak vond Eva hen groot en volwassen. Nu keek ze in vier paar bange kinderogen.

‘Hier blijven jullie,’ beval Eva kortaf. Ter-

wijl geen van de kinderen aanstalten maakte om naar de kelder te gaan om te zien wat er met oma aan de hand was.

Die afschuwelijke stilte. Als haar nu maar niets was overkomen. Als alles maar goed was met Regine. Uit de krochten van Eva's onderbewustzijn kwam een verrassende gedachte bij haar op: nu zal ik nooit weten wie mijn vader is. Eva schrok van zichzelf, terwijl ze met knikkende knieën de keldertrap afdaalde. Al jaren overviel de vraag naar haar afkomst Eva als eb en vloed. Er waren tijden dat ze zo druk was met haar eigen leven dat het haar onbelangrijk leek onder welke omstandigheden het was begonnen. Ook waren er perioden waarin ze dacht dat ze niet op kon groeien zonder te weten waar haar wortels lagen. Als tiener had ze haar vader vreselijk gemist. Terwijl ze zijn naam niet eens wist. Regine smoorde al haar vragen in een volhardend zwijgen. Was het teleurstelling dat Regine had laten verstommen? Woede? Verdriet? Waren het gekwetste gevoelens? Waarom wilde haar vader geen vader zijn? Verbazingwekkend hoeveel gedachten er in dat ene korte moment pasten voordat ze haar moeder had bereikt.